

tager i dette Invalidespørgsmaal, — derom nærer i alt Fald jeg ingen Tvivl — men hvad der har været bestemmende for mig med Hensyn til den Opfattelse, jeg for Djeblikket har faaet, er, at mens Græset gror, bør Horsemor. Andrageren kan ikke straks gaa til Højesteret, men maa begynde ved Underretten og saa gaa til Overretten for derfra at gaa videre til Højesteret. Det er en lang og meget besværlig Vej, og for en fattig Mand, der savner Hjælpe midler og Vejledning, og som ikke har Tillid til sig selv og altsaa ikke personlig kan føre sin Sag, men maa henvende sig til en Sagsfører, er det ogsaa saa bekosteligt, at det er sandsynligt, at han vil mangle Midler til at føre Sagen, selv om Finansministeren velbillig anbefaler ham til at faa fri Proces. Kunde denne Mand, hvem jeg for øvrigt slet ikke kender, gennem Centralkomiteen blive midlertidig hjulpen, mens Sagen staar paa, — hvis det er nødvendigt at gaa den Vej — vilde det være meget ønskeligt. Ellers er jeg bange for, at den Mand ikke opnaar noget. Det er ogsaa af denne Grund, at jeg tillod mig for et Djeblik siden at henvise til i dette og lignende Tilfælde at afgøre Sagen ved at give en Bevilling af den Størrelse, som man mener kunde tilkomme den paagældende, noget, der kunde opnaas ved Forhandling mellem Finansministeren og den Repræsentation for dette Ting, der behandler den Slags Sager.

Bramsen: Seg kan slutte mig til den sidste ærede Taler. Seg skal udtale, at jeg finder det ganske rimeligt, at Administrationen kan ønske en Højesteretsdom angaaende, hvorvidt en Invalid gennem Vresoprejsning for en ham overgaaet Dom erhverver Ret til at henvinde Invalideforsørgelse eller ikke, for derefter at overveje, om man ikke bør træffe Forandring i den bestaaende Lov til Fordel for saadanne Invalider, saa meget mere som det synes at fremgaa af Udvalgsforhandlingerne og Udvalgets Betænkning i sin Tid, at det netop har været Meningen, at den paagældende gennem Vresoprejsning skulde generhverve Invalideforsørgelsesret. Seg kan imidlertid ikke forstaa, at man kan ønske at henvise en gammel Mand til, for at Administrationen kan komme til en saadan Erkendelse, at gaa gennem alle en saadan Rets sags forskellige Instanser, selv om man saa samtidig giver ham fri Proces. Det forekommer mig, at man nok kunde finde en anden Maade, hvorved Administrationen kunde komme til Sikkerhed, uden at den vedkommende kom til at betale Gildet, hvad enten Sagen gik i den ene eller den anden

Retning. Seg vil derfor meget indtrængende anbefale, at den højtærede Minister finder paa en Udvej, hvorved samtidig denne Mand kunde hjælpes og Regeringen saa sit Ønske opfyldt om ved en Højesteretsdom at faa slaaet fast, hvorvidt den i nærværende Tilfælde var i sin juridiske Ret eller ikke til at nægte Genindtræden af Invalideforsørgelse.

Finansministeren (Lüttichau):

Seg skal endnu en Gang udtale, at en saadan Udvej som den, den sidste ærede Taler pegede paa, er allerede berørt af den ærede Ordfører, idet man i det foreliggende Tilfælde vil kunne henvise Sagen til Centralkomiteen. Naar der gentagende ligesom jeg hørt fra den Dom, som en Gang er fældet i en saadan Sag, vil jeg dog endnu en Gang fremhæve, at det ikke er Tilfældet, at Administrationen specielt ønsker Sagen afgjort ved en Højesteretsdom, men den ønsker dette, fordi der en Gang er fældet en uomstødt Dom, der har berøvet en Tredjemand en saadan Ret. Seg ved ikke, om den paagældende, der i 1879 fik denne Dom over sig, endnu er i Live eller ikke; men han vilde, hvis han er i Live, i alt Fald være forurettet, hvis han ikke kunde erhverve en lignende Ret, som den Andrager, der nu er Tale om. Det er den en Gang fælede Dom, der har umuliggjort det for Administrationen at tilkende Andrageren her Indvalidehjælp.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Indstilling under Nr. 10 (se Tillæg B., Sp. 1125—26)

vedtoges enstemmig med 72 Stemmer.

Indstilling under Nr. 12 (se samstedts)

vedtoges enstemmig med 72 Stemmer.

Indstilling under Nr. 15 (se samstedts)

vedtoges enstemmig med 74 Stemmer.

Formanden (Sofus Høgsbro):

Da Ministeren for offentlige Arbejder er optaget af Forhandlingen i det andet Ting, vil det ikke være muligt for Tiden at gaa til de endnu tilbageværende Indstillinger.

Ved Skrivelse fra Landstingets Formand har jeg modtaget Meddelelse om, at Landstinget i Dagsmødet har vedtaget det